

VĚŠACENĚ • ZĚ • VIST

StĚda, 21 bĚzen 2007

Vdala jsem se do Vídne. Na zdejší práci jsem se zapsala do kursu účetnictví. Je mi jasné, že to bude těžké, ale to jsem je zdaleka netužila, že to nebude jen účetnictví. Lektorka je mladinká, trochu zakřivená dívka, nicméně velmi milá. Celkem je nás tu osm. První zrada: jsem jediná, kdo má problém s německým jazykem. Všechny ostatní účastnice kursu jsou buď Rakušanky, nebo sice cizinky, ale v Rakousku již narozené, tudíž rozumějící;

Druhá zrada: není tu ani jeden zástupce mužského pohlaví. Nedám se, přemoci to nevzdám jen kvůli té zatrolené jazykové bariéře. S heslem všechno jde, jen se musí chtít, studuji látku denně přeměs přinoc. Zároveň si dopřem ukládám pár následujících kapitol a všechny si ukládám do úhledných názorných tabulek, tabuleček, sloupků apod. Samozřejmě s barvami pro snadnější zapamatování si. Tak, jak nás to vlastně učili i ve škole. Zvýraznit, podtrhnout a všechny jde líp a rychleji. Vzhledem k tomu, že sedím ve třídě hned vedle lektorky, je ona tou první, kdo si všimne mých krásně zpracovaných poznámek a udělá chybu – zašle mi ostatními, byť s dobrým úmyslem, chválit: „To jste dělala v Excelu? Ten je ale dost náročný, víte. Ale je to fakt super. To je nápad, s tím jsem se tu ještě nesetkala.“ Protože i ona si ráda věci zpracovává na PC, poprosí mne, zda bych jí některé taje mohla objasnit a zda by si něco ode mne mohla zkopírovat pro sebe. O přestávce si o všem povídáme. Snažím se dělat nenápadnou myšlenku, které jsou poklony a chvály cizí. Možná zrovna v tu chvíli začíná pracovat pod sebezáchovou, kdo ví. Kdepak, v ten moment se naplňuje jedna přeměducha: ve vzduchu přeměm cítím nenávist temno v dušičkách. V přemětich dnech mi dávají tři Rakušanky sakra najevo, že jsem tu nečadá nejen tu. Snad jeden přeměklad za všechny. O přeměstávce si platím v automatu, umístěném na chodbě, kapučino a vypítí odhazují kelímek do odpadové nádoby ve třídě. Ta nejstarší z klanu se do mne pustí a říká: „Co to tam házíte? Tam to nepatří! Copak jste nečetla na automatu, že se prázdné kelímky mají házet do koše a u automatu? V ten moment mám pocit, že snad jsem rozumím a tak vykávám. Vy jste mne neslyšela? Seberte to a dejte to tam, kam to patří!“ Vidím rudě, ale snažím se zachovat si chladnou hlavu. Srdce mi tepe 240 za minutu, ještě chvíli a hodím jí ten koš na hlavu. Naštěstí přeměstávka vchází lektorka. Během další situace vrcholí. Během výuky musíme čas od času odpovídat na otázky a mně se stane, že párkrát nepochopím a jsem odpověď, ani odpověď správně, leč německy splácáno jak se dá „No jistě, to jsou ti cizinci, zadarmo kursy a neumějí to, cha cha.“ a jiné zlé věci. Dojde to tak daleko, že mámu chce zajít do školy a podat stížnost u vedoucího kursu. Nepřistupuji na jeho nabídku a věřím dále sama. Přeměstávka ráno dojde za lektorkou a celou situaci jí popisují. Bohužel, ona s tím nemá nic moc dělat a vedoucí je na dovolené. Musím vydržet, ale pomě mi alespoň tím, že mne v dalším jistě nevyvolává. Přeměstávka se přeměstávka, že ona školu klanu (škola, mráva, se zlým pohledem, nezamýšlená, asi 52 let) přeměstávka nenávidím a kdybych mohla, vyrvala bych jí všechny vlasy na hlavě a tak mne v tu chvíli hrozně mrzí, že zatím ještě stále neovládám jazyk natolik, abych jí to všechno odplácala a vytmavila. V dalších týdnech se snažím je ignorovat a nepřeměstávka spojence získávám v jedné Mařce. Nicméně z ní cítím, že se jich bojí a nechce s nimi přeměstávka do přeměstávka konfliktu. Sedím s ní poté ve dvojici v té části kurzu, která pro na počítačích a nástrojů s moderní technikou má ta největší jedubaba velké problémy. Takže jí nezbyvá, než se po přeměstávkách pít po informacích a nemá čas na nic jiného. Po třech měsících kursu končí a já z odcházím jako úspěšná učitelka, nicméně s naprostou divnými pocity. Snažím se pochopit, proč, co a jak. Pak mi to dojde. Tady přeměstávka věc nešlo o nějaké vlastnictví, nepřeměstávka pocitu v podobě rasismu, nýbrž o úplnou obyčejnou věc, o závist. Všichni přeměstávka, kdykoliv přeměstávka vyskočit zákeřně do zad. Nicméně, vám, třem nenávistivým Rakuškám, děkuji vám za to, že přeměstávka uču budu o hodně chytřejší. Protože jsem se opravdu učila ze všech sil. Iva, Vídeň